

LUKIOT JA TOISEN ASTEEN AMMATILLISET OPPILAITOKSET - TUNNUSTUSPALKINNOT

ERIKOISMAININNOIN

Johanna Nyman / Vasa övningsskolas gymnasium
Opettaja Solveig Jungner

ATT INKRÄKTA PÅ HAVET

Jag ser ut över det, havet, och kan inte sluta fascineras av dess skiftande skönhet och eviga oberäknelighet. Jag slutar aldrig att förundras över hur mycket havet kan framkalla inom mig, ibland känner jag en lycka från tåspetsarna, när jag tittar ut över havet, som resulterar i ett bubblande skratt, ibland kan jag känna vemod och saknad, ibland längtan ut till friheten och oftast en kluvenhet, en känsla av att inte höra till det, att vara någon som utnyttjar och förstör. Det är när jag står med det oändliga havet som flyter ihop med himlen framför mig och fyrbåken på Rönnskär bakom mig som jag kan ta ett djupt andetag och försvinna i ögonblicket. Havet är för mig så mycket mer än bara vatten som flyter omkring i en skål av sand och sten. Havet är vågorna, strandväxterna, vinden, botten, algerna, sjöfåglarna, stenarna, fiskarna, ja hela helheten kring och i det. Jag för en desperat kamp för att vara en del av det och inte vara en inkräktare i det som betyder så mycket för mig. Mina metoder innefattar ibland en gammal allmogesegelbåt, ibland ett par syrgastuber, någon gång en glänsade kajak och allt som oftast en vit plastbåt.

Men är det när jag guppar bland vågorna som jag är en del av det? Eller är det när jag står på stranden och hör på mäsarnas genomträngande skrån? Kanske räcker bara viljan och kärleken till havet till för att göra mig till en del av det? Men varje dag märker jag ändå att det är så otroligt svårt att leva i symbios med havet. Varje dag fiskar vi bort stora delar av dess invånare och varje sekund släpper vi ut mängder med gifter och skadliga kemikalier i dess vatten. Det är inte bara genom att förstöra det som vi inkräktar på havet, det sker också när vi fyller dess ytor med bullrande fartyg och gör dess stränder till fabriker och kraftverk. Jag kan känna ett genomträngande behov av att få leva som våra förfäder. De som levde här vid Bottniska vikens stränder och var fullständigt beroende av havet. Då var det inte de som satte villkoren, utan det var en ömsesidig kamp och ett samspel mellan människan och havet.

Ibland leker jag med tanken på att alla människor skulle lära sig att älska havet och förstå vikten av att hålla det rent. Kanske skulle det kunna ske genom vår nuvarande biologiundervisning. Istället för att plugga växter och fåglar från en bok skulle vi röra oss i naturen för att i praktiken se dessa arter. Genom att vistas i naturen och lära sig att förstå den är det så mycket lättare att känna sig delaktig i den och verkligen vilja se till att den hålls ren. Mycket måste ske i undervisningen för att resultat skall nås, men jag önskar att mer människor skulle försöka vara skonsammare med det enda hav som vi faktiskt har.

Just nu är havet utanför mitt fönster ett stormigt inferno med svarta och gråaktiga vågor som piskar mot stranden. Jag frågar tyst mig själv om det kan finnas en annan syn som så fullständigt kan hänföra mig. Kanske finns min egentliga kärlek till havet i avundsjukan? Den totala frihet som det har, den ombytlighet, ständiga förändring och evighet, är det inte allt det som jag också vill ha? Något som de flesta människor strävar efter? Längtan efter att få vara fri från bekymmer, krav, människorelationer och plikter är något alltid återkommande. Men samtidigt vill man alltid finnas till, man vill sätta spår och lämna ledtrådar om sin existens i tillvaron. Havets många olika ansikten fascinerar oss, men samtidigt vill vi också äga en sådan repertoar som havet visar upp, vi vill kunna visa allt från den ljuvaste stillje till stormig raseri. Jag vill att mitt liv skall påminna om vågornas, gå genom stillje och storm, genom höst och vår, över oceaner och åar, till främmande länder och tillslut finna sin ro i en lugn vik nära en röd liten stuga. Ibland kan det irritera mig att det enda jag kan göra är att sitta i min båt eller på stranden och betrakta. Men jag antar att det bara är

att inse att havet inte är något eller någon man kan tävla med, utan istället andektigt dyrka, kämpa för och värna om det.

Jag kan beundra och avundas och ständigt finna havet som en källa till kraft och inspiration. Det är nog bara att konstatera att utan havet där utanför mitt fönster skulle min vardag vara betydligt fattigare och min själ betydligt hungrigare.